

BOCSÁSSATOK MEG

Bocsássatok meg énnekem, ti nagy hegyek,
Ki ma vagyok és holnap elmegyek
És szél se fújja többé lábaim porát,
Bocsássatok meg gögöm mámorát,
Hogy úgy merek eszmét cserélni veletek,
Mint egyenrangú kistestvéretek,
S úgy hallgatom kegyelmes hallgatásotok,
Mint akik közt bizalmas egy titok.

Mert egy-egy ilyen méltóságos estelen,
Mikor az emberzajgás elpihen,
És mintha zöld-arany dicsfényben fürdenék
Magam is, mint a néma völgyfenék
És túlhan a bozontos cserfalomb sörény
A Kékes álmos orozslán-fején,
Ilyenkor bennem egy szelid húr megsajog;
Sejtem, tudom, érzem: itthon vagyok.

És lassan-lassan bennem is, mint odalent
Eluralkodik az erdei csend,
Elernyedeznek mellemet szorítani
Lidérceim jégkőrmös ujjai,
Elalszik minden, nyugtalanság, büszkeség,
Az öntudatnak már csak annyi üszke ég,
Amennyivel a nagy hegyormok nézhetik
A furcsa felhők szép játékait.

Sik Sándor

Angelus Silesius

A „KERUBI VÁNDOR“-BÓL

Isten úgy ád, amint véssz: ha öntesz, ihatol:
Akaratod formázza: mint a hordót a bor.

Örvénymélység az Isten, de megtalálhatod,
Ha az örök hegyek ormaít tapodod.

Istennek gyönyörűség nálad lakozni, ember,
De mikor nem vagy otthon, akkor legszívesebben.

Válassz amit akarsz: békét? kárhozatot?
Az Isten nem lesz töled sem kisebb, sem nagyobb.

Jótettet Isten úgy mér: hogyan tetted? s miért?
Nem nézi a gyümölcsöt, csak magot és gyökért.

Sik Sándor fordítása